

30 april / 1 mei – 6^e zondag van Pasen – mijn vrede geef ik jullie

In het boek van Paul Chapel las ik de gedachte, waarmee ik de inleiding begon: mijn vrede geef ik u... maar niet cadeau! Een mooie, maar tegenstrijdige gedachte, want Jezus geeft ze ons juist wel 'cadeau'. Als genade. In het evangelie zegt Jezus: Ik laat jullie vrede na; mijn vrede geef ik jullie, zoals de wereld die niet geven kan.

Het is een hele positieve gedachte, maar de praktijk staat er soms haaks op. Dat blijkt al uit de 1^e lezing. Want al zo'n 10 jaar na Jezus' dood is er al een conflict, een crisis binnen de eerste christengemeenschap. Zoals we lezen in het boek handelingen. De eerste volgelingen van Jezus waren nog allemaal Jood, en hadden net als Jezus een grote eerbied voor de wet van Mozes. Ze koesteren die wet, die richting geeft aan hun leven. En dus ook de voorschriften die daaruit voortvloeien, zoals de besnijdenis van pasgeboren jongetjes. Nu komt Paulus in contact met niet-Joden, die ook graag christen willen worden, maar voor wie de wet van Mozes niet vanzelfsprekend is. Integendeel. Voor deze mensen is bijvoorbeeld de besnijdenis eerder een obstakel. Paulus vindt het dan ook niet nodig dat niet-joden de hele wet van Mozes moeten onderhouden als ze christen willen worden. Dat was een crisissituatie. Daar dreigde de eerste scheuring in de kerk. Mijn vrede geef ik u, had Jezus gezegd. Maar nu is er een conflict.

En dan kunnen er drie dingen gebeuren:

- een scheiding
- een oorlogsverklaring
- of een zeer moeilijk gesprek.

Een scheiding is de makkelijkste weg, hoewel niet de beste. Dat hadden de eerste christenen kunnen doen: gewoon uit elkaar gaan. En dan waren er Joodse christenen geweest en niet-Joodse christen. Maar dat deden ze niet.

Een oorlogsverklaring betekent dat je bondgenoten gaat zoeken. Mensen die het met je eens zijn. En dan worden de mensen die er anders over denken je tegenstanders. Zo ga je polariseren, zwart-wit denken. Dat gebeurt vaak, in het groot en in het klein. Maar de jonge kerk heeft niet gepolariseerd. Dan de derde mogelijkheid: een echt gesprek, hoe moeilijk ook. Dat deden ze. Ze hebben hun standpunten uiteengezet. Hard en open en eerlijk. En met het doel er samen uit te komen. We moeten in vrede kunnen samen leven. Zulke vrede kan niet zonder een basis van liefde. Anders wil je er niet samen uitkomen. En het antwoord is bijzonder: in overeenstemming met de heilige geest hebben wij besloten..... dat is die liefde; dat is die genade op basis waarvan je er samen voor werkt. Mijn vrede geef ik u, had Jezus gezegd. En ze kregen die vrede ook, maar niet cadeau.

Die gedachte kunnen we doortrekken naar onze tijd. Hoe vaak zijn mensen het niet met elkaar eens. We zien het dagelijks om ons heen, in het groot en in het klein. In de politiek wordt vaak het conflict opgezocht; er wordt gepolariseerd; mensen zoeken bondgenoten en maken de ander dan tot tegenstander. We zien het in Duitsland, waar veel mensen bondskanselier Angela Merkel steunen in haar poging voor een zo humaan mogelijk vluchtelingenbeleid en tegelijkertijd een groeiend aantal mensen dat partijen steunt die van Europa een vesting wil maken, waar zoveel mogelijk vluchtelingen geweerd worden. Beide partijen komen nauwelijks tot een echt gesprek. En ze gaan ook niet ieder hunns weegs. Nee, vaak zoeken ze elkaar op en gaan ook letterlijk met elkaar op de vuist. Alsof dat een oplossing is. dat is macht willen hebben, overheersen, gelijk krijgen.

Ook in het klein zien we dit mechanisme, denk maar aan burenruzie, waar de rijdende rechter aan te pas moet komen; echtscheidingen die vechtscheidingen worden. En ook in onze eigen kerk wordt soms heel wat afgevochten. Ook in de kerk zijn we het niet altijd met elkaar eens. Ook wij sluiten misschien mensen uit of weren mensen omdat ze niet passen in onze patronen.... Ook wij zijn niet altijd uit op vrede.....

Mijn vrede geef ik u, had Jezus gezegd. Maar op deze manier is men niet uit op vrede, maar op gelijk krijgen, de ander klein krijgen, zijn zin krijgen.

In het evangelie gaan Paulus en Barnabas naar Jeruzalem. En er wordt een felle woordenstrijd geleverd. Het gaat er dus niet zachtzinnig aan toe daar. Maar er wordt gepraat. En men blijft met elkaar in gesprek. En men wil het niet alleen doen. Blijkbaar is er ook gebeden. Blijkbaar is er een gemeenschappelijke deler, een helper, die Liefde, die meewerkt dit conflict goed op te lossen. Er is niet een winnaar en een verliezer; beide partijen moeten het gevoel hebben dat ze gehoord zijn. Dat levert uiteindelijk ook iets op; in dit geval hoeven de niet-joodse christenen zich maar aan een paar regels te houden. Dat blijkt geen obstakel.

Deze geschiedenis kan *ook ons* iets leren. Als er een conflict is, waar dan ook, nooit tegen de ander te zeggen: met jou valt niet te praten, nooit weglopen, nooit de haak erop gooien, niet weigeren te praten of te luisteren.

Maar wel: zeggen wat je op je hart hebt en luisteren naar wat de ander op zijn hart heeft.

En ook: die helper, die geest van Liefde, een kans geven.....

Jezus belooft dan zijn vrede te geven. Als wij dan die vrede in ons laten doordringen, in ons hart laten doorklinken, dan kunnen we hopelijk niet anders dan met elkaar in gesprek blijven, iedere andere zien als gelijkwaardige partner; iedereen mag gehoord worden. Alleen zo kan de vrede van Christus echt doorwerken: niet alleen in mijn eigen hart, mijn eigen leven (hoe fijn ook), maar in het dagelijkse en maatschappelijke leven. Opdat onze wereld mag lijken op die nieuwe wereld, een wereld waar iedereen gelukkig kan zijn. Een wereld van vrede.